

—Diu que els catòlics protesten enèrgicament de les tendències esquerranes de la República.
—Si. Són uns catòlics protestants.

La immoralitat de la moral

Dels temps caducs, a tomballons pels segles, ha arribat fins a nosaltres la paraula "moral". Porta l'ànima llosca i la pols vil de totes les malures que han flagellat la humanitat.

Moral, en el seu sentit estricte, etimològic, vol dir costum (mos-moris). Els costums poden ésser bons i dolents, i, en plena conseqüència, trobarem que el vici, en tant que costum, és plenament moral.

La paraula "moral", però, a través dels segles, ha perdut el veritable sentit. Ja no vol dir costum; ja vol dir virtut,

bon comportament, ordenació de la vida, decència, honestedat, etc., sempre, però, acceptant aquests molts en aquell clàssic sentit que els ha donat la vellúria.

No cal, doncs, escaitr la paraula sinó el sentit, la idea que porta dins; i, escaint la idea, no ens fóra pas gaire difícil afirmar rodonament que la moral és plenament immoral.

La concepció del món, de la vida i de les coses que tenien els homes d'èpoques remotes, és diametralment oposada a la concepció que en tenim avui.

S'han trencat molts coltells i batut

moltes banderes. S'han estès molts lligams d'un cap a l'altre del món. Una civilització de xarxes i camins de ferro, rutes aèries i marítimes ha portat la comunió dels homes d'un extrem a l'altre de la terra i això ha desterrat els costums antics i ha portat una nova convivència. La moral vella i caduca ha estat vençuda per la societat nova. Ha perdut el sentit. Avui "moral" ja vol dir tot el contrari del que deia. Avui, és sinònim d'immoral.

Predicar moral als joves és inhumà. Vol dir: "Conteniu les vostres energies! No pequeu! Ja vindrà un dia que us serà lícit!!" I quan al jove fort li arriba el dia, ja ha perdut les energies, ja se li han extingit. Això és inhumà. La moral és un engany funest que fa perdre als homes els millors temps de la vida.

Si la societat fos organitzada més humanament, resoldria d'una vegada per sempre que l'home i la dona es poguessin unir en l'adolescència. El jove, aleshores, fruïria plenament de les energies virils i la societat obtindria un immediat millorament de la raça. Ara, gràcies a la moral, el jove perd el temps; gràcies a la nefasta desorganització social, el jove no pot juntar-se amb la dona. Quan pot, la flama de la virilitat ja se li ha tornat brasa. Això és fonament inhumà.

Jo vull dir, no d'una manera flemàtica sinó ben senzillament, que amb tota homiadesa sóc immoral, plenament immoral. Si la moral fós una senyora i jo l'encarregat de buscar-la, estic segur que no la trobaria o la trobaria en un suburbi dels baixos fons mercadejant el cos.

Acceptar o adaptar-se als costums antiquiliosats, és la negació de l'avançament humà; és propi de l'autòmata, del vegetatiu i prou.

La vida humana ha devingut complexa i abigarrada en els temps moderns i acceptar la moral clàssica és entestar-se a viure en plena lluna medieval.

Sembla estrany que encara hi hagi qui gosi parlar seriosament de la moral fonamentada en l'ètica de l'Edat Mitjana, conseqüència d'una filosofia influenciada per un cristianisme insà, ofegadora de la raó i la ciència i d'un comodisme ignorant que explica i fa veure les coses a través del misteri i la voluntat divina, sense fer treballar poc ni molt l'intel·lecte.

Quan sento que parlen, moralment, de serietat, d'austeritat i de respecte als costums inveterats, em venen ganes de ferlos pam i pipa, de plantar-los la llufa o posar-los un nas de cartó. Tot això són romanalles putrefactes que porten un gruix de llot del temps vell.

S'ha d'ésser immoral fins i tant que la nova societat no hagi construït la moral nova. El concepte de la moral que a través del temps ha arribat a nosaltres és inhumà i immoral.

Sempre, però, és innecessària la moral. Jo, per ésser bo, no necessito ni Déu.

SALVADOR PERARNAU